

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **J. P.**
zastoupený Mgr. Zuzanou Mládkovou, advokátkou,
sídlem 17. listopadu 237, 530 02 Pardubice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. 33884/23/5300-22444-707622,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 10. 2023, č. j. 33884/23/5300-22444-707622, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Zuzany Mládkové, advokátky, náklady řízení ve výši 17 630 Kč.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. 33884/23/5300-22444-707622, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“ nebo „prvostupňový správce daně“) ze dne 9. 2. 2022, č. j. 177582/22/2801-51524-609487 (dodatečný platební výměr), kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2019 ve výši 97 545 Kč. Žalobci nebyl uznán nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění (jednalo se o nákup obalového materiálu – boxy a bedny, dále též „zboží“) deklarovaných na daňových dokladech od společnosti Alora hot, s. r. o., v likvidaci, DIČ: CZ03815030 (dále jen „Alora hot“). Dle orgánů finanční správy žalobce nepředložil v průběhu celého daňového řízení takové důkazní prostředky, které by vytvářely dostatečnou a věrohodnou auditní stopu šetřených plnění, ze které by vyplývalo, že žalobcem deklarované skutečnosti odpovídají realitě, resp. které by odstranily pochybnosti o tom, zda žalobce přijal šetřená plnění od deklarovaného dodavatele - společnosti Alora hot. Dle orgánů finanční správy nebylo prokázáno ani to, že by deklarovaná plnění dodala jiná osoba v postavení plátce DPH. Orgány finanční správy proto uzavřely, že žalobce neunesl své důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále též „daňový řád“), tedy neprokázal oprávněnost jím uplatněného nároku na odpočet daně ze šetřených plnění dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále též „zákon o DPH“).
2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. 33884/23/5300-22444-707622, podal žalobce žalobu, v níž namítl, že v daňovém řízení dostatečně prokázal, že zdanitelná plnění přijal od společnosti Alora hot (tedy od dodavatele uvedeného na daňových dokladech), která byla v době dodání plnění žalobci plátcem DPH. Žalobce též zdůraznil, že nebyl zapojen do podvodného řetězce, o němž se zmínil žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného by proto mělo být zrušeno.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Argumentaci žalovaného není nezbytné reprodukovat, neboť, jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“, resp. „nemá obecně povinnost zabývat se námitkami žalovaného ve vyjádření k žalobě“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 2 As 48/2015-60, bod 16). Samotná „vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutnou, částí odůvodnění rozsudku“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 49). Ostatně vyjádření žalovaného není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nedostatky v soudním řízení přezkoumávaného správního rozhodnutí proto nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j.

8 Afs 66/2008–71, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002–25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS, nebo též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze posuzovat toliko skrze v něm obsažené odůvodnění, nikoliv skrze dodatečně učiněné vyjádření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 4 As 98/2023–53).

4. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným ve skutkově a právně téměř identické věci (rozsudek ze dne 19. 3. 2025, č. j. 7 Afs 78/2024–31) dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Zákonná úprava odpočtu DPH je obsažena v § 72 až § 79 zákona o DPH jež transponují čl. 167 až 192 Směrnice Rady 2006/112/ES z 28. 11. 2006 o společném systému dan z přidané hodnoty. Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH musí plátce daně pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto plnění následně použil stanoveným způsobem v rámci své ekonomické činnosti.
6. Podle § 92 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (odstavec 3). Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje mimo jiné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [odstavec 5 písm. c)].
7. Setrvalou judikaturu správních soudů k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS, tak, že *„daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě, nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).“* Nejvyšší správní soud dále v citovaném rozsudku uvedl: *Pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění*

zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.“

8. V posuzované věci správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně (v celkové výši 97 545 Kč) z přijatých zdanitelných plnění (obalový materiál - boxy a bedny) deklarovaných na daňových dokladech od společnosti Alora hot. Podle správce daně žalobce neprokázal, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH, tedy že dodavatelem nakoupeného materiálu byla společnost Alora hot. Žalobce k přijatým plněním od dodavatele Alora hot předložil přijaté daňové doklady, stvrzenky z terminálu EET, výdajové pokladní doklady, evidenci podle § 100 odst. 1 zákona o DPH a vydané daňové doklady.
9. V rámci odvolání žalobce předložil další důkazní prostředky, a to průpisy dodacích listů, fotografie s označením sídla dodavatele, výpis z účtu žalobce (resp. doklad o výběru částky 700 000 Kč v hotovosti), e-mailové zprávy (zaslání daňových dokladů), tabulku s přehledem údajů od objednání zboží přes dodací list, datum převzetí zboží, číslo daňového dokladu a datum úhrady. Žalobce dále navrhl doplnění dokazování, a to vyhodnocením dalších předložených důkazních prostředků a učiněním zjištění ohledně odvedení DPH dodavatelem na výstupu z dodání zboží žalobci. Žalobce navrhl a správce daně provedl výslech svědka J. Ch., který podle sdělení žalobceteké pořizoval plnění od společnosti Alora hot a sdílel společné prostory s žalobcem (věc J. Ch. byla projednána Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Afs 78/2024). Správce daně v rámci odvolacího řízení provedl i svědeckou výpověď L. H., jednatele společnosti Alora hot, a zaměstnance žalobce (skladníka) M. K. Správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení vydal v souladu s § 115 odst. 1 a podle §92 odst. 4 daňového řádu dne 22. 8. 2022 výzvu k prokázání skutečností, na kterou žalobce reagoval písemností č. j. 1876707/22, v níž setrval na svých podáních učiněných v průběhu doměřovacího řízení a jako přílohu zmíněné písemnosti doložil sestavu „podklady k dani z přidané hodnoty (1q)“, žádné jiné další důkazní prostředky žalobce nepředložil.
10. Žalovaný konkrétní pochybnosti týkající se dodavatele Alora hot popsal v bodech 28 až 30 rozhodnutí o odvolání. V daňovém řízení bylo zjištěno, že od 27. 3. 2018 došlo ke změně jednatele (L. H.). Bylo také zjištěno, že od 30. 4. 2020 došlo k ukončení nájmu na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku. Z podání majitele budovy vyplynulo, že již od 30. 4. 2020 nemá společnost Alora hot faktické ani virtuální sídlo na této adrese, byť zapsané v obchodním rejstříku. V živnostenském rejstříku není uvedena ani žádná provozovna. Společnost Alora hot nedisponovala žádnou provozovnou či skladem pro uskladnění dřevěných palet. Nebyli zjištěni žádní zaměstnanci. Přestože jediným jednatelem společnosti Alora hot byl podle obchodního rejstříku L. H., jednal s dodavateli a odběrateli M. H., který nebyl ani zaměstnancem, ani nepředložil obchodním partnerům žádné zmocnění k jednání. Společnost Alora hot neprezentovala žádným způsobem svou činnost, např. prostřednictvím internetových stránek. Společnost Alora hot sice zveřejňovala do roku 2019 své účetní závěrky, ze zjištěných údajů, ale vyplývá, že zdrojem krytí aktiv byly cizí zdroje. Společnost Alora hot byla předluženou společností. Dne 17. 3. 2020 pak byla společnost Alora hot zveřejněna jako nespolehlivý plátce a ode dne 23. 9. 2021 byla tato společnost v likvidaci.

Další pochybnosti správce daně vzešly ze zjištění stran fakturačního řetězce ROMIBUD, s. r. o., – L. H. – Alora hot, neboť uvedené společnosti žádné zboží nenakupovaly ani neprodávaly. Ze zjištění z daňových kontrol u těchto společností vyplynulo, že tyto pouze vystavovaly daňové doklady bez reálného základu. M.H., který se měl na předmětných transakcích podílet, v rámci daňové kontroly u žalobce odmítl vypovídat. L. H., jednatel společnosti Alora hot, žádnou činnost nevykonával, vše přenechal na zodpovědnosti M. H. Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí (bod 30) uvedl: „K výše zmíněnému odvolací orgán doplňuje, že prvostupňový správce daně zjistil stran subjektů zapojených v předmětných obchodních transakcích pochybnosti, jež vyplynuly z usnesení o zahájení trestního stíhání č.j. KRPM-102667-1061/TČ-2019-140080 (dále též „Usnesení“), které obdržel dne 18. 11. 2021 od Policie ČR, krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor hospodářské kriminality. Týkalo se osob, které se podílely na vystavování fiktivních daňových dokladů a které figurují i ve zde řešeném případě. Jedná se o společnosti, které měly, jak už bylo odvolacím orgánem uvedeno v bodě 27, předmětné zboží dodávat v rámci řetězce. Dodavatelem zboží společnosti Alora hot měla být společnost KNI-MON. Dodavatelem zboží společnosti KNI-MON měla být fyzická osoba L. H. Dodavatelem zboží L. H. měla být společnost ROMIBUD.“

11. Soud respektuje názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve skutkově a právně téměř identické věci (viz rozsudek ze dne 19. 3. 2025, č. j. 7 Afs 78/2024 – 3; ostatně to, že věc nyní soudem posuzovaná a věc projednávaná Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Afs 78/2024 „jsou skutkově a právně velmi podobné“, uvedl sám žalovaný v návrhu na přerušování řízení ze dne 25. 4. 2024), že na daňový subjekt nelze klást přehnané požadavky ohledně prověřování svého dodavatele, zejména v situaci, kdy jde o dodání spotřebního, druhově určeného zboží bez zvláštních požadavků na jakost a dané obchody se nijak nevymykají obvyklému obchodování žalobce vzhledem k jejich předmětu i objemu. I v nyní posuzované věci řadu skutečností, o které orgány finanční správy opřely své pochybnosti, žalobce nemohl zjistit. Jednalo se totiž o skutečnosti, které nastaly nebo vyšly najevo až poté, co se předmětné obchody uskutečnily (zveřejnění údaje o nespolehlivém plátcí, likvidace), nebo žalobce neměl prostředky, jak dané skutečnosti zjistit (informace o dodavatelích jeho dodavatele, způsob interního fungování dodavatele), případně kombinace obojího (ukončení nájmu na adrese sídla dodavatele). Další žalovaným uváděné skutečnosti (změna jednatele dodavatele, dodavatel neměl zaměstnance, zapsanou provozovnu a internetové stránky) pak v žalobci nutně nemusely vzbuzovat pochybnosti o dodavateli zboží. K tomu žalobce ostatně uvedl, že ani on sám nemá zaměstnance a internetové stránky. Podle žalobce tento neměl pochybnosti, že prodávajícím a tedy i dodavatelem zboží byla společnost Alora hot, neboť tato vystavila na deklarované plnění faktury, tyto faktury žalobci zaslala ze své e-mailové adresy (X) a e-mailové zprávy byly podepsány jednatelem dodavatele L. H., žalobce po dodání a kontrole zboží potvrdil dodací listy, které byly opatřeny razítkem dodavatele, po úhradě kupní ceny v hotovosti žalobce obdržel z EET terminálu dodavatele potvrzení o úhradě, žalobce telefonicky komunikoval jak s jednatelem dodavatele L. H., tak i s M. H. jakožto zástupcem dodavatele, s oběma se pak osobně setkal v březnu 2019 na adrese sídla dodavatele v Mohelnici. Žalobce rovněž poukázal na to, že jeho dodavatel byl v rozhodném období zapsán ve veřejném rejstříku plátců DPH a byl veden jako spolehlivý plátc. Žalobce pak zejména s ohledem na ujednání, že platba za zboží bude provedena až po dodání zboží, tyto obchody nepovažoval za rizikové.
12. To, že v této věci - na rozdíl od věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Afs 78/2024 - orgány finanční správy nevycházely z výpovědi pana M. H. provedené v

restním řízení, nijak nyní posuzovanou věc zásadně neodlišuje od věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 78/2024, neboť pochybnost o správnosti důkazního vyhodnocení předmětné výpovědi orgány finanční správy byla pouze jedním z několika důvodů vedoucích správní soudy ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ve zmíněné věci. Obdobně je tomu i s výsledkem M. K., zaměstnance (skladníka) žalobce, jelikož skutečnost, že skladník žalobce nevěděl, zda žalobce před několika lety nakupoval zboží od společnosti Alora hot a rovněž mu nebylo známo jméno M. H., dle názoru soudu nijak zásadně (slovy žalovaného) „*neprokázání přijetí plnění od společnosti Alora hot*“ nepodporuje“ (po skladníkovi nelze bez dalšího požadovat, aby si pamatoval každého dodavatele žalobce, od něhož žalobce odebral zboží), zvláště když svědek současně k žalobcem předloženým dodacím listům uvedl, že on osobně podepsal dodací list z 11. 3. 2019 a z 22. 3. 2019 (a další dodací listy dle svědka podepsal žalobce).

13. Soud tedy uzavírá, že za shora popsaného (resp. orgány finanční správy zjištěného) skutkového stavu závěr orgánů finanční správy o neunesení důkazního břemene žalobcem, resp. závěr, že žalobce neprokázal oprávněnost jím uplatněného nároku na odpočet daně ze šetřených plnění dle § 72 a § 73 zákona o DPH, neobstojí. K námitce žalobce, že nebyl zapojen do podvodného řetězce, o němž se zmínil žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že případnou účastí žalobce na daňovém podvodu se orgány finanční správy dosud nezabývaly, neboť posouzení zapojení daňového subjektu do obchodního řetězce stíženého podvodem na DPH je možné až poté, kdy bylo daňovým subjektem splnění formálních a hmotněprávních podmínek ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH prokázáno.
14. Jelikož žaloba byla důvodná, soud rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok I).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl (výrok II) soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a procesně neúspěšné žalované uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci náklady řízení tvořené
 - a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč),
 - b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta (dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024) spojených se 2 úkony právní služby (2 x 300 Kč),
 - c) odměnou advokáta za 1 ½ úkonu právní služby [účast na jednání před soudem, účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025, ve výši 6 930 Kč (2310 + 4 620 Kč),
 - d) paušální náhradou hotových výdajů advokáta (dle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025) spojených se 2 úkony právní služby (2 x 450 Kč),
 - e) zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč.
16. Celkem činí odměna a náhrada hotových výdajů advokáta žalobce 17 630 Kč (advokát žalobce není plátcem DPH).

17. Předmětem náhrady nákladů řízení mohou být jen účelně vynaložené náklady. Náklady žalobce spojené s podáním návrhu na pokračování v přerušném řízení nelze hodnotit jako náklady účelně vynaložené, neboť o tom, že se v řízení pokračuje, by po odpadnutí překážky rozhodl předseda senátu i bez návrhu (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).
18. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. září 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu